

pigere og blodigere. Jeg tror, man skal være noget forsigtig med at trække for stærke Veksler paa Fremtidens eller Efterslægtens Opfattelse. Men paa den anden Side er § 8 jo ikke nogen Grundlovsbestemmelse, saa det, at man aldrig skal paalægge Grundbyrder, forhindrer os ikke i til næste Vinter at gøre det. Derfor kan vi altsaa stemme for § 8, i øvrigt ud fra den bestemte Forudsætning, at der kun er Tale om Grundbyrder, som er paalagte af private, altsaa ved privatretlig Aftale eller Kontrakt. Mere ligger der jo heller ikke i Lovens Formaal, og mere kan der heller ikke lægges ind i det, den ærede Ordfører sagde.

Med disse Bemærkninger kan jeg altsaa paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse med de af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Oluf Jensen: Jeg vil gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger til den sidste Taler's Bemærkninger om Ændringsforslaget til § 7 om de milde Stiftelser. Det ærede Medlem sagde, at de milde Stiftelser var private Institutioner. Det kan jeg aldeles ikke erkende. Det, man i almindelig Sprogbrug forstaaer ved milde Stiftelser, er i Regelen Stiftelser, som er oprettede ved Gaver af Jordegods fra Kongernes Side, og som huser gamle Damer, i enkelte Tilfælde ogsaa Mænd. Det er ingenlunde private Institutioner, men Institutioner, der ledes af Forstandere, som har kongelig Udnævnelse, og det er ogsaa saaledes, at de ikke kan forhøje deres Forstanderes Løn uden ved kongelig Resolution. Det er altsaa ikke det, man almindelig forstaaer ved private Institutioner. Den ærede Taler sagde, at han erkendte det berettigede i, at Embedsmændene fik denne Erstatning, men naar man gør det, forstaaer jeg ikke, at man ikke ogsaa maa erkende, at de milde Stiftelser skal have den samme Ret. Det ærede Medlem mente, at der kunde falde adskilligt ind under en saadan Bestemmelse, og at det var tvivlsomt, hvorvidt de vedkommende milde Stiftelser trængte til at faa en saadan Hjælp eller ikke kunde undvære den. Men det er netop noget, der skal skønnes over ved Finanslovene, naar Bevillingen skal gives. Der siges jo ikke her, at de skal have fuld Erstatning, der siges, at de skal have en Godtgørelse, der fastsættes ved Bevilling paa de aarlige Finanslove, til Erstatning for det Tab, de lider. Man maa altsaa paa hver enkelt Finanslov skønne over, hvorvidt det er berettiget at give de forskellige Institutioner Erstatning eller ej. Og jeg tør forsikre det ærede Medlem om,

at de milde Stiftelser, der her er Tale om, alle trænger til at faa den Hjælp. Der sigtes ikke her, som der blev talt om af Ordføreren, til velhavende Frøkenklostre eller den Slags Institutioner, det er ikke saadanne, man almindelig forstaaer ved Udtrykket „Milde Stiftelser“.

Der blev dernæst indvendt, at der ikke var fastsat nogen Tidsbegrænsning. Nej, det er der ikke, men der vil jo ogsaa ved Behandlingen af Finanslovene være at skønne over, hvorvidt man vil give den vedkommende Godtgørelse eller ikke. Men vil den ærede Taler gaa med til Ændringsforslaget, saafremt der fastsættes en Tidsbegrænsning — han berørte det i Udvalget —, skal jeg være meget villig til ved Lovforslagets tredie Behandling at stille Ændringsforslag om en Tidsbegrænsning.

Jeg har tidligere berørt og vil gerne gentage i Dag, at jeg tror, at det vil blive meget vanskeligt for de milde Stiftelser at klare sig i Fremtiden. Det vil maaske blive saaledes, at de Stiftelser, som under de herskende Forhold har maattet yde Dyrtidstillæg gennem en Forhøjelse af Damerne's Ugepenge i den sidste Tid, hvis der ikke bliver ydet nogen Erstatning, vil blive nødt til for flere Stiftelser's Vedkommende atter at tage denne Forøgelse af Ugepengene fra Damerne og gaa tilbage til Ugepengenes tidligere Beløb, og det, tror jeg, vil betyde et meget stort Tab for de vedkommende, et Tab, som de vil have vanskeligt ved at bære under de nuværende Forhold. Jeg vil derfor meget anbefale det høje Ting at se med velvillige Øjne paa de milde Stiftelser og gaa med til den foreslaaede Bestemmelse om, at der paa Finansloven kan ydes en Erstatning til de Stiftelser, som ikke kan klare sig foruden.

Steinke: Til den ærede sidste Taler vil jeg sige, at jeg ikke har set umildt til de milde Stiftelser, men kun har villet sige saa meget, at det, efter hvad der har foreligget, ikke forekom mig, at Begrebet „Milde Stiftelser“ var saaledes afgrænset, at man turde tage dem med her paa lige Fod med Statens Embedsmænd med Hensyn til Erstatning. Der er jo en væsentlig Forskel paa, om Staten yder Erstatning til sine Embedsmænd, som den i øvrigt har til sikret en vis Løn og en vis Stilling, eller den gaar udenfor dette Omraade og yder Erstatning paa et Felt, der er saa lidet afgrænset, i alt Fald i mine Øjne, som de milde Stiftelser. Jeg vil selvfølgelig ikke, fordi der indføres en Tidsbegrænsning i Ændringsforslaget, i øvrigt kunne stemme